

Sygn. akt IV U 892/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 października 2014 roku

Sąd Okręgowy w Tarnowie – Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Natalia Lipińska

Protokolant: st. sekr. sądowy Magdalena Cieśla

po rozpoznaniu w dniu 3 października 2014 roku w Tarnowie na rozprawie

sprawy z odwołania S. Z.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 29 maja 2014 roku nr (...)

w sprawie S. Z.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o prawo do emerytury

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje odwołującemu się S. Z. prawo do emerytury od dnia 26 listopada 2013 roku;
2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. na rzecz odwołującego się S. Z. kwotę 120,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt IV U 892/14

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie

z dnia 3 października 2014 r.

Decyzją z dnia 29 maja 2014 r., nr (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T., na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1440 ze zm.) oraz przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.), odmówił S. Z. przyznania prawa do emerytury. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że ubezpieczony nie spełnia wymogów określonych w art. 184 powołanej ustawy, od wystąpienia których uzależnione jest nabycie prawa do emerytury, ponieważ nie udokumentował 15-letniego stażu pracy wykonywanej w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, a jedynie 11 lat, 11 miesięcy i 21 dni takiej pracy. W stażu tym organ rentowy nie uwzględnił wnioskodawcy okresów zatrudnienia: w Przedsiębiorstwie (...)w S. od 27 października 1974 r. do 10 listopada 1974 r., od 2 marca 1975 r. do 31 lipca 1975 r. i od 1 sierpnia 1975 r. do 31 grudnia 1975 r., w Wojewódzkim Przedsiębiorstwie (...) w K. od

15 listopada 1974 r. do 1 marca 1975 r., w Przedsiębiorstwie (...) w P. od 1 kwietnia 1976 r. do 16 grudnia 1977 r., ponieważ z przedłożonej dokumentacji nie wynika, aby wnioskodawca w tych okresach wykonywał pracę wymienioną w wykazie, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r., w Przedsiębiorstwie (...) w B. od 15 lipca 1994 r. do 14 kwietnia 1995 r., ponieważ wnioskodawca pracował w tym przedsiębiorstwie w wymiarze 1/2 etatu oraz w (...) s.c. w B. od 10 marca 1997 r. do

15 listopada 1997 r., ponieważ w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach brak jest pieczętki firmowej i pieczętki imiennej osoby uprawnionej do podpisywania dokumentów.

Decyzję tę zaskarżył S. Z., domagając się jej zmiany i przyznania mu prawa do emerytury, a ponadto zasądzenia na swoją rzecz kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu odwołujący podniósł, że zaskarżona decyzja jest dla niego krzywdząca, ponieważ legitymuje się co najmniej 15- letnim stażem pracy w szczególnych warunkach z tytułu zatrudnienia w Przedsiębiorstwie(...) w S.,

w (...)w K., w Przedsiębiorstwie (...) w P., a ponadto w firmie (...) w B. od 1 lutego 1991 r. do 31 grudnia 1991 r.- w charakterze kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Pracował również w (...) s.c.

w B. jako kierowca autobusu typu A..

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. Podtrzymując argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji, podał, że za okresy zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w S. i w Przedsiębiorstwie (...) w P. oraz za okres od 1 lutego 1991 r. do 31 grudnia 1991 r. wnioskodawca nie przedłożył świadectw wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

Bezsporne w niniejszej sprawie było, że odwołujący S. Z., urodzony

(...) r., w dniu (...) r. osiągnął 60 lat życia. Na dzień 1 stycznia 1999 r. ubezpieczony udokumentował 27 lat, 11 miesięcy i 1 dzień okresów składkowych i nieskładkowych oraz staż pracy w szczególnych warunkach w wymiarze 11 lat, 11 miesięcy i 21 dni.

We wniosku z dnia 26 listopada 2013 r. odwołujący wniósł o przyznanie mu prawa do emerytury.

Zaskarżoną decyzją z dnia 29 maja 2014 r. ZUS Oddział w T. odmówił S. Z. przyznania prawa do tego świadczenia, ponieważ wnioskodawca nie udokumentował 15- letniego stażu pracy wykonywanej w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Odwołujący nie przystąpił do OFE.

Sąd ustalił ponadto następujący stan faktyczny sprawy:

Od 27 października 1974 r. do 10 listopada 1974 r. i od 2 marca 1975 r. do 31 lipca 1975 r. i odwołujący pracował w Przedsiębiorstwie (...) w S. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony.

dowód:

- świadectwa pracy z dnia: 11.12.1974 r., 25.01.1989 r., - k. 13, 15 akt ZUS,
- zeznania świadka J. J.- 00:25:55-00:42:52,
- zeznania świadka R. S.- 00:57:31-01:05:59,
- zeznania odwołującego S. Z. 01:09:18-01:16:58, 01:28:36,

Przedsiębiorstwo to zajmowało się budową kurników w W.

i w T. przy ul. (...). Zatrudniało około 200 pracowników. Posiadało własną bazę transportową przy ul. (...). Miało na swoim stanie S., S. wywrotki, J. i G. oraz Ż. do przewozu dyrektora. W przedsiębiorstwie tym pracowało około 20 kierowców. Samochodami ciężarowymi kierowcy ci przewozili materiały budowlane. Odwołujący na co dzień jeździł S. (...), S. (...) skrzyniowym o ładowności 5 ton, S. wywrotką o ładowności 4,5 tony, a potem G. (...) o ładowności 4 tony. Nigdy nie był kierowcą Ż.. W ramach dobowego wymiaru czasu pracy, poza obowiązkami kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, nie realizował żadnych innych czynności. Kierowcy, którzy na co dzień jeździli samochodami ciężarowymi, nie byli zresztą kierowani do jazdy Ż.. Odwołujący nigdy nie jeździł samochodem marki Ż.- (...).

dowód:

- zeznania świadka J. J.- 00:25:55-00:42:52,
- zeznania świadka R. S.- 00:57:31-01:05:59,
- zeznania odwołującego S. Z. 01:09:18-01:16:58, 01:28:36,

Od 1 sierpnia 1975 r. do 31 grudnia 1975 r. odwołujący był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...)
w T. placówka w B. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy.

dowód:

- świadectwo pracy z dnia 02.01.1976 r.- k. 17 akt ZUS,

Od 15 listopada 1974 r. do 1 marca 1975 r. odwołujący pracował w Wojewódzkim Przedsiębiorstwie (...) w K. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Na co dzień jeździł S. skrzyniowym o ładowności 5 ton. W ramach dobowego wymiaru godzin, poza obowiązkami kierowcy samochodu ciężarowego, nie realizował żadnych innych czynności.

dowód:

- świadectwo pracy z dnia 28.02.1975 r.- k. 14 akt ZUS,
- umowa o pracę z dnia 14.12.1974 r.- k. 141 akt ZUS,
- zeznania odwołującego S. Z.01:16:58-01:20:18, 01:28:36,

Od 1 kwietnia 1976 r. do 16 grudnia 1977 r. odwołujący był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) w P. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Na co dzień jeździł S. (...) wywrotką o ładowności 5 ton. W ramach dobowego wymiaru godzin, poza obowiązkami kierowcy samochodu ciężarowego, nie realizował żadnych innych czynności.

dowód:

- świadectwo pracy z dnia 16.12.1977 r.- k. 19 akt ZUS,
- umowa o pracę z dnia 01.04.1976 r.- k. 106 akt ZUS,
- zeznania odwołującego S. Z. 01:20:18, 01:28:36,

Od 1 lutego 1991 r. do 31 grudnia 1991 r. odwołujący pracował w firmie (...) N. Z. w B. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony.

Firma ta świadczyła usługi transportowe na rzecz (...). W firmie tej odwołujący zajmował się przewożeniem drzewa i wyrobów drewnianych w kraju i za granicą. Na co dzień był kierowcą J., S. i ciężarówki V. o ładowności 18-24 tony. W ramach dobowego wymiaru godzin, poza obowiązkami kierowcy samochodu ciężarowego, nie realizował żadnych innych czynności.

dowód:

- świadectwo pracy z dnia 01.01.1992 r.- k. 28 akt ZUS,
- zeznania świadka S. B.- 00:14:31-00:22:37,
- zeznania świadka J. P.- 00:49:56-00:54:15,
- zeznania odwołującego S. Z. (1)- 01:24:24, 01:28:36

Od 15 lipca 1994 r. do 14 kwietnia 1995 r. odwołujący był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) w B. w wymiarze 1/2 etatu na stanowisku kierowcy- mechanika.

dowód:

- świadectwo pracy z dnia 14.04.1995 r.- k. 32 akt ZUS,

Od 10 marca 1997 r. do 15 listopada 1997 r. odwołujący pracował w (...) s.c. w B. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy autokaru. Biuro to świadczyło usługi turystyczne i zajmowało się przewozem osób. Zatrudniało około 7 kierowców. W przedsiębiorstwie tym odwołujący był na co dzień kierowcą autokaru o liczbie miejsc siedzących od 44 do 52. Jeździł A. albo J.. Przewoził dzieci udające się na wycieczki szkolne albo na basen, uczestników pielgrzymek i pracowników do pracy. Pracę kierowcy autokaru wykonywał w pełnym wymiarze czasu pracy. W ramach dobowego wymiaru godzin nie był kierowany do wykonywania jakichkolwiek innych czynności.

dowód:

- świadectwo pracy z dnia 15.11.1997 r.- k. 35 akt ZUS,
- zeznania świadka H. M.- 00:43:55-00:48:08,
- zeznania odwołującego S. Z. 01:24:24,

Stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów, zeznania świadków i odwołującego.

Sąd pozytywnie ocenił dowody z dokumentów, których autentyczność oraz wiarygodność, jak również poprawność materialna i formalna nie budziły wątpliwości, zaś ich treść i forma nie były kwestionowane przez strony postępowania. Brak było zatem jakichkolwiek podstaw, także takich, jakie należałoby uwzględnić z urzędu, aby dokumentom tym odmówić właściwego im znaczenia dowodowego.

Sąd w całości dał wiarę zeznaniom świadków J. J., R. S., S. B., J. P. i H. M. oraz słuchanego w charakterze strony S. Z., którzy złożyli depozycje odnośnie rodzaju czynności wykonywanych przez odwołującego w poszczególnych okresach zatrudnienia. Zeznania te zasługiwały na walor pełnej wiarygodności, gdyż wzajemnie ze sobą korespondowały (co do poszczególnych okresów zatrudnienia), były wewnętrznie spójne, logiczne, a przy tym przekonujące w świetle zasad logiki i doświadczenia życiowego. Sąd nie dopatrywał się w nich jakichkolwiek sprzeczności. Zarówno świadkowie, jak i odwołujący wskazali w tych zeznaniach jakiego rodzaju pojazdy wnioskodawca prowadził

w poszczególnych okresach zatrudnienia. Zeznania świadków i odwołującego miały więc kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia.

Pozostałe okoliczności sprawy Sąd uznał za bezsporne, gdyż nie były w żaden sposób kwestionowane przez strony, zaś dokumenty przedstawione na ich stwierdzenie nie budziły wątpliwości Sądu co do ich autentyczności.

Sąd rozważył, co następuje:

Odwołanie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. z 2013 poz. 1440 ze zm.), ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli: 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat- dla kobiet i 65 lat- dla mężczyzn oraz 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa (ust. 2).

Wymagany w art. 184 ust. 1 pkt 2 okres składkowy i nieskładkowy przewiduje art. 27 powołanej ustawy, w świetle którego wynosi on co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn.

Przepis art. 32 ustawy statuuje natomiast, iż ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 ust. 1. Zgodnie z dyspozycją tego przepisu- za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia.

Stosownie do treści art. 32 ust. 4 ustawy, wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych. Mowa tu o rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Jak wynika z § 1 wskazanego rozporządzenia, stosuje się je do pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, wymienione w § 4-15 rozporządzenia oraz w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia.

W myśl § 2 ust. 1, okresami uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu uważa się okresy, w których praca w szczególnych warunkach jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Okresy pracy, o których mowa w ust. 1, stwierdza zakład pracy na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy (ust. 2).

Zgodnie zaś z § 4 ust. 1, prawo do emerytury nabywa pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A rozporządzenia, jeżeli osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat

dla mężczyzn oraz legitymuje się wymaganym okresem zatrudnienia, w tym co najmniej okresem 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Bezsporne w niniejszej sprawie było, że odwołujący osiągnął wiek 60 lat, posiadał na dzień 1 stycznia 1999 r. wymagany 25-letni okres ubezpieczenia i nie przystąpił do OFE.

Rozstrzygnąć natomiast należało, czy wnioskodawca legitymuje się co najmniej 15-letnim stażem pracy w szczególnych warunkach.

Ustalając, czy w spornym okresie ubezpieczony rzeczywiście świadczył pracę w szczególnych warunkach, Sąd miał na uwadze, że brak świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach nie przekreśla możliwości ustalania, że ubezpieczony pracę w takim charakterze rzeczywiście wykonywał. W szczególności wnioskodawca może wykazywać innymi środkami dowodowymi, że jego praca świadczona była w warunkach szczególnych. W postępowaniu z zakresu ubezpieczeń społecznych stosuje się bowiem te same reguły dowodzenia, jak w zwykłym procesie cywilnym. Zastosowanie mają zatem

art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. Świadectwo pracy w warunkach szczególnych wydane pracownikowi przez pracodawcę stanowi tylko domniemanie, iż okres pracy w nim podany jest okresem pracy w warunkach szczególnych, o którym mowa w art. 32 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS. W sytuacji zatem, kiedy brak wymaganego świadectwa wystawionego przez pracodawcę, sąd może prowadzić postępowanie dowodowe zmierzające do ustalenia, czy praca wykonywana przez stronę, była realizowana w warunkach wymaganych przepisami rozporządzenia i czy ubezpieczony zajmował któreś ze stanowisk pracy wymienionych w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Jednocześnie trzeba mieć na uwadze, że świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach oraz zwykle świadectwa pracy nie są dokumentami urzędowymi w rozumieniu art. 244 § 1 i 2 k.p.c., gdyż podmiot wydający takie świadectwo nie jest organem państwowym ani organem wykonującym zadania z zakresu administracji państwowej. Tylko dokumenty wystawione przez te organy stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Natomiast omawiane świadectwa traktuje się w postępowaniu sądowym jako dokumenty prywatne w rozumieniu art. 245 k.p.c., które stanowią dowód tego, że osoba, która je podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Dokument taki podlega kontroli zarówno co do prawdziwości wskazanych w nim faktów, jak i co do prawidłowości wskazanej w nim podstawy prawnej. Sąd może więc prowadzić postępowanie dowodowe zmierzające do ustalenia, czy świadczona przez stronę praca była wykonywana w warunkach wymaganych przepisami rozporządzenia i czy ubezpieczony zajmował któreś ze stanowisk pracy wymienionych w załącznikach nr 1 lub 2 do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (por. wyrok SA we Wrocławiu z dnia 14 lutego 2012 r., III AUa 1717/11, LEX nr 1129731; wyrok SA w Katowicach z dnia 4 listopada 2008 r., III AUa 3113/08, LEX nr 552003; wyrok SA w Białymstoku z dnia 24 września 2008 r., III AUa 795/08, OSAB 2008/4/60-68).

Poza tym podkreślić należy, że dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonych mu prac. Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. (por. wyroki SN: z dnia 19 maja 2011 r., III UK 174/10, LEX nr 901652; z dnia 8 czerwca 2011 r., I UK 393/10, LEX nr 950426; z dnia 1 czerwca 2010 r., II UK 21/10, LEX nr 619638; z dnia 14 września 2007 r., III UK 27/07, OSNP 2008/21-22/325; z dnia 19 września 2007 r., III UK 38/07, OSNP 2008/21-22/329; z dnia 6 grudnia 2007 r.,

III UK 66/07, LEX nr 483283; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 210/07, OSNP 2009/5-6/75 i z dnia 24 marca 2009 r., I PK 194/08, LEX nr 528152).

Zasadniczą kwestią podlegającą ustaleniu w niniejszym postępowaniu było to, jakiego rodzaju pojazdami kierował odwołujący w poszczególnych okresach zatrudnienia.

Pozostałe bowiem okoliczności, tj. czasokres zatrudnienia w danym przedsiębiorstwie, stały charakter zatrudnienia w pełnym wymiarze godzin oraz zajmowane stanowisko kierowcy (a w przypadku (...) s.c. w B. stanowisko kierowcy autokaru) były w sprawie w zasadzie bezsporne. Wynikają one zresztą wprost z treści znajdujących się w aktach organu rentowego świadectw pracy.

Trzeba też mieć na uwadze, że odwołujący wykazał przed organem rentowym staż pracy w szczególnych warunkach w wymiarze 11 lat, 11 miesięcy i 21 dni, a zatem do wymaganych przepisami prawa 15 lat takiego stażu brakowało mu jedynie 3 lat i 9 dni.

W orzecznictwie podkreśla się, że zasadnicze znaczenie w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych o prawo do tzw. wcześniejszej emerytury mają dowody z dokumentów. W sytuacji jednak, kiedy dokumentów takich brak- jak w niniejszej sprawie- to, czy ubezpieczony w spornych okresach wykonywał pracę w szczególnych warunkach sąd może ustalać w oparciu o zeznania świadków i odwołującego (por. uchwały SN: z dnia 10 marca 1984 r. III UZP 6/84, LEX nr 14625, z dnia 21 września 1984 r. III UZP 48/84, LEX nr 14630 i z dnia 27 maja 1985 r., III UZP 5/85, LEX nr 14635).

W niniejszym postępowaniu na podstawie dowodów o charakterze osobowym Sąd ustalił, jakiego rodzaju pojazdami odwołujący kierował w spornych okresach zatrudnienia.

W pozostałym bowiem zakresie świadkowie, jak i sam odwołujący potwierdzili to, co wynika z treści świadectw pracy. Zeznania te nie były przy tym ogólnikowe, ale stanowcze i konkretne. Wzajemnie też ze sobą korespondowały.

Jeżeli chodzi o okresy zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...)

w S. od 27 października 1974 r. do 10 listopada 1974 r. i od 2 marca 1975 r. do 31 lipca 1975 r., świadkowie J. J. i R. S. oraz odwołujący wyraźnie wskazali, że w tym czasie wnioskodawca był kierowcą samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Na co dzień jeździł S. (...), S. (...) skrzyniowym o ładowności 5 ton, S. wywrotką o ładowności 4,5 tony i G. (...) o ładowności 4 tony. Wiadomo przy tym, że w ramach dobowego wymiaru czasu pracy, oprócz obowiązków kierowcy samochodu ciężarowego, odwołujący nie wykonywał żadnych innych czynności, w szczególności nie był kierowcą Ż..

Wprawdzie w aktach organu rentowego znajduje się angaż z dnia 26 października 1974 r., z którego wynika, że z dniem 27 października 1974 r. zaangażowano odwołującego do pracy w (...) B. w charakterze kierowcy samochodu m-ki (...) (k. 102 akt ZUS), niemniej- jak zeznał ubezpieczony- nigdy nie był kierowcą Ż.- (...). W/w podał przy tym, że równocześnie z nim do pracy przyjęty został starszy kierowca i to jemu przydzielono Ż. (...). On zaś dostał od razu samochód ciężarowy. To, że w wymienionych wyżej okresach ubezpieczony nie jeździł Ż. (...) potwierdzili świadkowie J. J. i R. S.. Poza tym zauważyć należy, że poza angażem z dnia 26 października 1974 r., brak jest w aktach ZUS jakichkolwiek innych dokumentów, w szczególności kolejnych angaży czy angażu, z których wynikałoby, że w okresach zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w S. odwołujący kierował Ż. (...).

Pracę ubezpieczonego w tych okresach uznać więc należało za wykonywaną w szczególnych warunkach, zgodnie z Działem VIII, zatytułowanym: „W transporcie

i łączności”, poz. 2 (prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony) wykazu A, stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r.

Wprawdzie przedsiębiorstwo zatrudniające odwołującego zajmowało się budową kurników w W. i w T. przy ul. (...), jednak jak wskazali świadkowie, posiadało ono swoją własną bazę transportową. Na stanie miało samochody ciężarowe o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony typu S., S. wywrotki, J. i G.. Zatrudniało też około 20 kierowców. Celem przewożenia materiałów budowlanych nie korzystało więc z usług zewnętrznych firm transportowych, ale we własnym zakresie zajmowało się transportem.

Pracę w charakterze kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, wymienioną w Dziale VIII pod poz. 2 wykazu A, stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r. odwołujący wykonywał również w firmie (...) w B. od 1 lutego 1991 r. do 31 grudnia 1991 r.

Świadkowie S. B. i J. P. oraz sam wnioskodawca wyraźnie podali, że w tym czasie ubezpieczony zajmował się przewożeniem drzewa i wyrobów drewnianych w kraju i za granicą samochodami ciężarowymi typu J. i S. oraz ciężarówką V. o ładowności 18-24 tony. Odwołujący w swoich zeznaniach potwierdził zaś, że w okresie zatrudnienia w firmie (...) w ramach dobowego wymiaru godzin, poza obowiązkami kierowcy samochodu ciężarowego, nie realizował żadnych innych czynności.

Kierowcą samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony odwołujący był również w okresie zatrudnienia w Wojewódzkim Przedsiębiorstwie (...) w K. od 15 listopada 1974 r. do 1 marca 1975 r. i w Przedsiębiorstwie (...) w P. od 1 kwietnia 1976 r. do 16 grudnia 1977 r.

Jak wynika z zeznań odwołującego, w Wojewódzkim Przedsiębiorstwie (...) na co dzień jeździł on S. skrzyniowym i ładowności 5 ton, a w ramach dobowego wymiaru godzin, poza obowiązkami kierowcy samochodu ciężarowego, nie realizował żadnych innych czynności. W Przedsiębiorstwie (...) zaś był na co dzień kierowcą S. (...) wywrotki o ładowności 5 ton i podobnie jak wcześniej, w ramach dobowego wymiaru godzin, nie kierowano go do wykonywania jakichkolwiek innych czynności.

Doliczając ubezpieczonemu wymienione wyżej okresy zatrudnienia do wykazanego przed organem rentowym stażu pracy w szczególnych warunkach, stwierdzić należało, że w/w legitymuje się co najmniej 15- letnim okresem takiej pracy, co uprawnia go do tzw. wcześniejszej emerytury.

W tym miejscu zauważyć jedynie należy, że pracę w szczególnych warunkach wnioskodawca wykonywał ponadto w (...) s.c. w B. od 10 marca 1997 r. do 15 listopada 1997 r., gdzie na co dzień, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy był kierowcą autokaru o liczbie miejsc siedzących od 44 do 52 typu A. i J.. Na okoliczności te wskazali zgodnie świadek H. M. i sam odwołujący.

Praca ta wymieniona została w Dziale VIII, zatytułowanym: „W transporcie i łączności”, pod. poz. 2 (prace kierowców autobusów o liczbie miejsc powyżej 15) wykazu A, stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r.

Za pracę w szczególnych warunkach nie można było natomiast uznać pracy wykonywanej przez odwołującego w Przedsiębiorstwie (...) w B. od 15 lipca 1994 r. do 14 kwietnia 1995 r., ponieważ w przedsiębiorstwie tym ubezpieczony był zatrudniony w wymiarze 1/2 etatu (nie zaś w pełnym wymiarze czasu pracy, jak tego wymagają przepisy) i na stanowisku kierowcy- mechanika, które nie zostało wymienione w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.

Jeżeli zaś chodzi o okres pracy w Przedsiębiorstwie (...) w T. placówka w B. od 1 sierpnia 1975 r. do 31 grudnia 1975 r., Sąd dysponował jedynie świadectwem pracy potwierdzającym zatrudnienie w tym zakładzie w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy. Nie mógł zatem ustalić, jakiego rodzaju pojazdem ubezpieczony kierował w tym czasie.

Mając to wszystko na uwadze stwierdzić należało, że zaskarżona decyzja (...) Oddział w T. z dnia 20 maja 2014 r. nie była zasadna.

Uwzględniając powyższe, na podstawie powołanych przepisów prawa materialnego oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., Sąd zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał odwołującemu prawo do emerytury od 26 listopada 2013 r., tj. od daty wniosku.

O kosztach zastępstwa procesowego odwołującego Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania. Zasadzając na rzecz odwołującego kwotę 120,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, Sąd działał zgodnie z treścią § 12 ust. 2 w związku z § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 r. poz. 461). Zasadzając na rzecz odwołującego kwotę 120,00 zł Sąd miał na uwadze niezbędny nakład pracy adwokata, charakter sprawy i wkład adwokata w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia.